

คำจารึก

๑. ศีลาแผ่นนี้บอกเรื่องแต่ปลายผนังเสี้ยวลงมาถึงลำน้ำคั่น จับความว่าเมื่อวรกัปประไลยแล้วเกิดสูญญกับขึ้นแล้วฉิบหายด้วยเพลิงแล่นน้ำแลลมบ้างถึง ๗๐๖ กับมิได้มีพระเจ้าวมาตรัสเลยแล้วจึงตั้ง
๒. สารกัปอันหนึ่งขึ้น ทรงพระพุทธรเจ้าพระองค์ ๑ คือพระพุทธรสิทถัดถะสังพระบารมี ๑๖ อสงไขยแสนกัลป์เป็นวิริยาทิจะหย่างยิ่งมาอุบัติเป็นราชโอรสพระเจ้าวอุเทนพระราชผ่านกรุงเวการะนครพระพุทธรมา
๓. ดาชื่อพระสุมุขสา^(๑) ราชเทวีมีพระมะเหยซึ่งพระนางโสมนัส^(๒) เกิดราชบุตรชื่อพระอนุปะมะกุมารมีพระสนม ๔๘๐๐๐ นางเมื่อพระชนม์ได้หนึ่งปีเห็นจตุระนิมิตรแล้วก็ทรงสุวรรณสีวิกาออกสู่วิเศษกรรม
๔. กับบริวาร ๑๐๐ โกฎกระทำปธานจริยะ ๑๐ เดือนจึงรับมฤตยาตซึ่งนางสุนตตาราหมณีณบ้านอสะทิสะพราหมณ์คาม^(๓) แล้วรับกำห้ายาคจากพรุณ^(๔) มานพผู้รักษาไร่เข้าแดงมาลาดลงเป็นบันลั้ง
๕. ก็ขึ้นทรงสถิตยี่ได้ไม้กรรณิการะพฤษคือไม้กรรณิกามีดอกอันเหลืองเป็นพระมหาโพธิ์ ทรมานเสียซึ่งหม่อมแล้วก็ได้ตรัสแก่พระบรมภาเศกแลในพระศาสนานี้มีอภิไสมย^(๕) ๓ ครั้งเมื่อเทศนา
๖. ธรรมจักรครั้ง ๑ เมื่อเทศนาโปรดพญาภิรมรกับบรรพตัส ๙๐ โกฎณเมืองภิรมรนครครั้ง ๑ เมื่อเทศนาในกรุงเวการะนครณที่พระญาติสมาคมครั้ง ๑ มีสาวกสันนิบาต ๓ ครั้งเมื่อเสด็จไปเมืองอมรนคร
๗. โปรดพญาสัมพลราชกับพญาสุมิตร^(๖) ราชอนุชา ด้วยบทเจดียคือเหยียบรอยพระบาทอันประดับด้วยลักษณะมงคล ๑๐๘ ประการพญาทั้งสองได้เห็นก็เลื่อมใสออกบรรพชากับบริวาร ๑๐๐ โกฎครั้ง ๑ เมื่อ
๘. เสด็จอยู่ในเวการามวิหารกัประชุมพระชีนาสพ ๙๐ โกฎทำอุโบสถกรรมครั้ง ๑ เมื่อเสด็จอยู่ณสุระเสนะวิหารนอกเมืองสุระเสนะก็ชุมนุมพระอรหันต์ ๘๐ โกฎทำอุโบสถครั้ง ๑ ครั้งนั้นโพธิสัตว์
๙. แห่งเราเป็นมงคล^(๗) พราหมณ์อยู่ในเมืองนั้นออกบวชเป็นดาบศ ได้อภิญาสมาบัตินำเอาผลหว่าประจำทวีปมาถวายพระบรมครูๆ ก็ทรงพยากรณ์ว่าดาบศผู้นี้ได้ตรัสเป็นพระเจ้าว
๑๐. ในที่สุด ๙๔ กับมีนามพระโคตมแลพระพุทธรสิทถัดถะมีพระอัคสาวกชื่อสัมพลเถร ๑ พระสุมิตรเถร ๑ พระอุปกากชื่อพระเววัตเถร พระอัคสาวกชื่อพระสิวลเถร ๑
๑๑. พระสุรามเถร ๑ พระพุทธรกายสูง ๖๐ สอกอุบัติเมื่ออายุศม^(๘) สัตว์แสนปีถึงส่วน ๔ ก็บริณิพานมิได้ไว้พระศาสนาสืบไปแลสารกัปนั้นก็วินาศด้วยเพลิงประไลยโลกย์ ฯ ๕ ๐ ~